

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΒΡΕΒΩ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΔΕΝ μπορεί κανείς ποτέ να ζήσει τη ζωή που ώνειρεύθηκε. "Όσο για μένα δεν μπορώ να καταλάβω ακόμα γιατί εξακολουθώ να ζω. Βρίσκομαι διαρκώς σ' ένα είδος νάρκης, σαν να έχω πάρει κανένα ναρκωτικό που με δηλητηρίασε και που με οδηγεί σιγά-σιγά με μια παράξενη ιεμπελιά, αλλά και με μια αναπόφευκτη βεβαιότητα προς τον ταφο. Το καλύτερο που θα είχα να κάνω ήταν ή αυτοκτονία. Μά δεν βρίσκω τη δύναμη, γιατί δεν έχει πειρά για μένα καμιά σημασία ούτε ή ζωή, ούτε ο θάνατος.

Η ιστορία μου είναι από τις πιο κοινές, αλλά και γι' αυτό ίσως κι' από τις πιο τραγικές. Είναι μια ιστορία φλογερού έρωτος, μίσους και θανάτου.

Πριν σάς διηγηθώ την περιπέτειά μου, πρέπει να σάς πω ότι οι γονείς μου είναι ή άφορμή της σημερινής τραγωδίας μου. Ήρθε μια πολύ εύκολη νεότητα, ήσυχη, μονότονη, χωρίς εξάψεις και χωρίς τρέλλες. Κάθε ιδιοτροπία μου ικανοποιείτο στη στιγμή. Μά μήπως είχα και πολλές ιδιοτροπίες; Είχα συνηθίσει να μην επιθυμώ τίποτε, κι' έτσι να ζω με μια άνια που έκανε τη ζωή μου ένα άπεραντο τέλμα. Οι γονείς μου λοιπόν μ' έκαναν υπάλληλο χωρίς να με ρωτήσουν, κ' ύστερα πάλι από μερικά χρόνια με πάντρεψαν, χωρίς να ζητήσουν τη γνώμη μου. Η γυναίκα μου, ή Λουκία, ήταν δροσερή, έξυπνη κ' είχε μια καλή προίκα που εξασφάλιζε την άνετη ζωή μας. Από την πρώτη ήμέρα της έδειξα μεγάλη εμπιστοσύνη. Δεν ξέρω αν την αγάπησα ποτέ μου. Εκείνο που καταλαβαίνω είναι ότι ποτέ μου δεν άμφέβαλλα γι' αυτήν. Η Λουκία ήταν όμορφη, είχε θαυμαστά, ντυνόταν κομψά, μά δεν μου φαινόταν για επιπόλαιη. Ποτέ μου δεν συλλογίσθηκα ότι μπορούσε να με άπατήσει. "Όστόσο, έδω και τρία χρόνια, αυτή ή ιδέα πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου δίχως να τώ θέλω.

Είχαμε διώξει την υπηρέτρια μας, γιατί, όπως έλεγε ή Λουκία, ήταν δύστροπη και της άυθαδίαζε, όταν την άλλη ήμέρα έλαβα ένα γράμμα που με πληροφορούσε ότι «ή γυναίκα μου είχε φίλους, ότι αυτοί έφρόντιζαν για τώ λούσα της κι' ότι ήμουν ένας βλάκας με περιεφραλαία, ένας άπατημένος σύζυγος από τούς πιο γελοίους...». "Αμέσως γνώρισα στο γράμμα τόν γραφικό χαρακτήρα της διωγμένης υπηρέτριας. "Ερριξα λοιπόν τώ γράμμα στη φωτιά και δεν καταδέχθηκα να κάνω λόγο γι' αυτό στη Λουκία.

Δεν ξέρω τώρα αν ήταν ή άνάμνησις άυτουνού τού γράμματος που πέρασε από τώ πνεύμα μου, ύστερ' από ένα μήνα και που μ' έκανε να νοιώσω τώ πρώτα συμπτώματα και τις πρώτες πικρίες της ζήλειας. Και γιατί όλα αυτά; "Από μια άνοησία! Είμαστε στο θέατρο εκείνο τώ βράδυ. "Επαιζαν τώ έργο ενός διασημού συγγραφέως όπου γινόταν λόγος για τις γυναίκες εκείνες τού καλού κόσμου, που έχουν φίλους για να πληρώνουν τώ λούσα τους. Γιατί λοιπόν εκείνο τώ βράδυ μια παράξενη άγωνία άσχισε να μου σφίγγη τήν καρδιά; Γιατί δεν πρόσεχα πειρά στα λόγια τού έργου, μόνο άρχισα να λογαριάζω τώ έσοδά μας και τώ έξοδα τού σπιτιού; Γιατί αυτή ή άνησυχία έμεινε μέσα μου και τήν άλλη ήμέρα κι' εξακολούθησε έτσι να με βασανίζει ως τώ άπόγευμα εκείνο που ξέσπασε ή τραγωδία; Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να συλλογισθώ, ούτε να εξηγήσω τίποτε.

"Εκείνο τώ άπόγευμα είχα φύγει από τώ γραφείο πριν από τις πέντε, για να πάω κάποια έκθεση στο ύπουργείο τών Οικονομικών. "Επειτα όταν τελείωσα τή δουλειά μου, γύρισα κατευθείαν στο σπίτι μου. "Η υπηρέτρια μ' άφησε να περιμένω λίγο πριν μου άνοιξη. Μου φάνηκε μάλιστα ταραγμένη όταν μου άνοιξε τέλος τήν πόρτα. Μά δεν είμαι και τόσο βέβαιος γι' αυτό, γιατί μπορεί να γελάσθηκα.

Τώ γεγονός είναι ότι ή Λουκία, μόλις θρέθηκα μπροστά της, μ' έκανε ν' άνησυχώ με τή χλωμάδα της. Κάθησα άπέναντί της κι' άρχισα να τή ρωτάω αν αισθανόταν καλά. "Η γυναίκα μου, με προσποιητά χαμόγελα μου άπαντούσε;

— Είμαι πολύ καλά, αγάπη μου, πολύ καλά... Δεν έχω τίποτε...

Και σιγά-σιγά άνακτούσε τώ χρώμα της.

"Αξαφνα όμως ένοιωσα πώς έγώ έχανα τώ χρώμα μου και γινόμουν κάτασπρος σαν τώ πανί. "Επάνω στο μάρμαρο τού τζακιού, είδα μια στιγμή ένα ζευγάρι άνδρικά γάντια, που δεν ήσαν άσφαλώς δικά μου. "Εγώ φορώ πάντοτε μαύρα. Τά βρίσκω πιο σοβαρά. "Εκείνα ήσαν γκριζα με μαύρες ρίγες. "Όστε λοιπόν κάποιος άνδρας είχε περάσει από τώ δωμάτιο τής γυναίκας μου κ' είχε ξεχάσει εκεί πέρα τώ γάντια του.

"Η Λουκία είδε τή ματιά μου, σαν ύπνωτισμένη. "Επειτα κύταξε κι' αυτή τώ γάντια και χλώμιασε πάλι. Και δεν είπε λέξι. "Ότε όμως κι' έγώ μόρεσα ν' άρθρώσω τίποτε. "Αλήθεια, έκείνες ή λίγες στιγμές ήσαν ή πιο τρομερές της ζωής μας.

Τέλος, μη μπορώντας πειρά ν' άνθέξω, βγήκα από τώ δωμάτιο και κλείσθηκα μέσα στο γραφείο μου.

"Εκεί πέρα σωριάσθηκα στην πολυθρόνα μου και προσπάθησα να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου.

— Πρέπει να τή ρωτήσω; συλλογίσθηκα, ή πρέπει ν' άποφύγω κάθε εξήγησι και να τή στείλω πίσω στους γονείς της;

"Η ιδέα όμως ότι θ' άλλαζε έτσι ή ζωή μου από τή μια στιγμή ως τήν άλλη, με τρομοκράτησε. Μά ξαφνικά είδα πάλι μπροστά στα μάτια μου εκείνα τώ γκριζα γάντια και μ' έπιασε μια τρέλλα να φωνάξω, να χτυπήσω, να κάνω κακό σ' έναν άνθρωπο, γιατί πονούσα. "Η ζήλεια μου ξέσκισε τήν καρδιά.

"Όστόσο ή ώρα περνούσε. Σε λίγο λοιπόν, δίχως να ξέρω γιατί, σηκώθηκα και ξαναγύρισα στο δωμάτιο τής γυναίκας μου. Καθόταν άκόμη μπροστά στο παράθυρο κι' έκανε πώς κεντούσε. Κύτταξα τότε στο μαρμαρο τού τζακιού κ' είδα κατάπληκτος ότι τώ γάντια είχαν εξαφανισθί. "Εκλεισα λοιπόν τώ μάτια μου και πήρα μια βαθιά άναπνοή, σαν να είχε φύγει ένα μεγάλο βάρος από τώ στήθος μου.

Για δεύτερη φορά κάθησα άπέναντι στη Λουκία, σαν χαμένος, έχοντας τήν έντύπωσι πώς είχα γλυτώσει από ένα μεγάλο κίνδυνο. Προσάθησα να πώ κάτι, μά δεν εύρισκα λέξεις. Κι' έτσι άπόμεινα σιωπηλός, σαν να ήμουν κι' έγώ ένοχος. "Η Λουκία, με τώ μάτια στο κέντημά της, δεν έλεγε τίποτα. Μια άγωνία μας θάραινε και τούς δυό. Κ' ίσως ξεσπούσαμε σε λυγμούς, αν δεν έμπαινε τέλος ή υπηρέτρια να μās ειδοποιήσει ότι είχε σερβίρει τώ φαγητό στην τραπεζαρία...

Ποτέ άλλοτε τώ φαγητό δεν ήταν τόσο πικρό. "Η Λουκία μου έκανε δυό τρεις έρωτήσεις, έγώ τής άπόντησα μ' ένα «ναί» και μ' ένα «όχι» κι' έπειτα, άρρωστος, σαν να μου είχαν τσακίσει τώ κόκκαλα, έπεσα στο κρεβάτι και προσπάθησα να κοιμηθώ.

Μά είχε παραλύσει λοιπόν ή γλώσσα μου; "Ημουν, άρά γε, τόσο δειλός, τόσο άνανδρος;

Τώ πρωί συλλογίσθηκα ότι είχα χάσει πειρά τώ παιχνιδι. "Αν έπρεπε να μιλήσω, έπρεπε να μιλήσω άμέσως, τήν ίδια στιγμή. Τώρα πειρά ή Λουκία είχε θρη ένα σωρό δικαιολογίες και θά με άποστόμωνε.

Πήρα τήν άπόφασι να πνίξω τήν ντροπή μου και να μη κάνω λόγο τής Λουκίας για τώ γκριζα γάντια. Μά τώ άπόγευμα, δεν μπορούσα να έργασθώ στο γραφείο μου. "Ημουν σαν τρελλός. "Αξαφνα λοιπόν, στις τέσσαρες ή ώρα γύρισα στο σπίτι μου. "Η Λουκία μόλις είχε γυρίσει άπ' έξω. Δεν είχε προφθάσει άκόμη να βγάλη τή γούνα της. "Όταν με είδε, έχασε πάλι τώ χρώμα της και δειλά, σαν ένοχη, με πλησίωσε, στήριξε τώ άριστερό χέρι της στον ώμο μου και με κύταξε ίκετιστικά στα μάτια. "Ηταν σαν να μου έλεγε:

— Ναί! "Εφταιξα. Σε άπάτησα... Μά, μη με σκοτώσης!... Μη με σκοτώσης!...

"Εκείνο τώ ίκετευτικό βλέμμα της με τρέλλανε. "Η ζήλεια μ' έπνιξε ξαφνικά και μη μπορώντας να μιλήσω, τήν άρπαξα από

— Ναί! "Εφταιξα. Σε άπάτησα... Μά, μη με σκοτώσης!...

ΤΑ ΔΘΑΝΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ
ΝΤΙΚΕΝΣ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ διηγείται την παιδική του ηλικία, τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τὴν εὐτυχομένη ζωὴ του κατόπιν κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀγαπημένη του ὑπρέτρια, τὴν Πέγκοττ. Μά, τὴν εὐτυχία του τὴν ταραίζει ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς τρίτου προσώπου τοῦ κ. Μύρστον, ὁ ὁποῖος ἐρωτοτροπεῖ μετὰ τὴν κ. Κόπερφιλντ. Μιά μέρα, ἡ Πέγκοττ παίρνει τὸν μικρὸ Δαυίδ, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ χωριὸ της, τὸ παραθαλάσσιο Γυάρμουθ.

Ἐκεῖ, ὁ Δαυίδ περιβαίνει εὐχάριστα καμμιά δεκαπενταριά μέρες. Μὰ στὸν γυρισμὸ του στὸ σπίτι του βρίσκει τὴν μητέρα του παντρεμένη μετὰ τὸν κ. Μύρστον καὶ ὅλα ἀλλαγμένα σ' αὐτό. Ὁ κ. Μύρστον δεῖχεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σκληρὸς καὶ κακὸς πρὸς τὸν γυιὸ τῆς συζύγου του. Τὸν θασανίζει, τὸν δέρνει, τὸν κρατᾷ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ τὸν στείλῃ ἐσωτερικὸ σ' ἕνα λύκειο, κοντὰ στὸ Λονδίνο. Ὁ Δαυίδ, περίλυπος καὶ συντριμμένος, ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του καὶ φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τὸ Λύκειο Σάλεμ. Κατὰ τὴς διακοπῆς ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του κ' ἐκεῖ βρίσκει κ' ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι, τὸ ὁποῖο ἀπέκτησε ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸν δεῦτερο σύζυγόν της. Μὰ ἡ ζωὴ στὸ σπίτι του εἶνε πειὰ γι' αὐτὸν κόλασις καὶ μετὰ χαρὰ ξαναγυρίζει πάλι στὸ Λύκειο. Ἐκεῖ ὅμως, ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, τοῦ ἀναγγέλλουν τὸ θάνατο τῆς μητέρας του. Ὁ Δαυίδ ξαναγυρίζει πάλι στὸ σπίτι του καὶ συντριμμένος, παρακολουθεῖ τὴν κηδεῖα της. Ἐτσι μένει πειὰ ὀλομόναχος στὸν κόσμον. Δὲν ἔχει πειὰ παρὰ τὴν Πέγκοττ γιὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μιά μεταβολὴ εἶχε γίνει τώρα στὴ θέσι μου. Δὲν μ' ἐξανάγκαζαν πειὰ νὰ μένω στὸ σαλονι κ' ὅταν τύχαινε νὰ μπῶ καμμιά φορὰ σ' αὐτό, ἐβλεπα τὴν μίς Μύρστον νὰ κατσοφιάζη. Οὔτε μοῦ ἀπαγόρευαν πειὰ τὴ συντροφιά τῆς Πέγκοττ, οὔτε κ' ἐνοιαφερόντουσαν νὰ μαθαίνουν ποῦ θρῖσκόμενον καὶ τί ἔκανα...

— Πέγκοττ, ψιθύρισα ἕνα θράδυ καθὼς ζέσταινα τὰ χέρια μου στὴ φωτιά τῆς κουζίνας, ὁ κ. Μύρστον μ' ἀγαπάει τώρα πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ἄλλοτε. Δὲν μ' ἀγάπησε βέβαια ποτὲ πολὺ, Πέγκοττ, μὰ τώρα θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ με βλέπῃ καθόλου...

Ἡ Πέγκοττ δὲν μοῦ ἀπάντησε τίποτε, μὰ φαινόταν πὼς ἦταν κ' αὐτὴ τῆς ἴδιας γνώμης.

— Ντάδυ, μοῦ εἶπε σὲ λίγο.

— Τί εἶνε, Πέγκοττ;

— Ἀγαπημένο παιδί μου, προσπάθησα νὰ βρῶ με κάθε τρόπο μιά θέσι ἐδῶ. Μὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά, ἀγάπη μου...

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνης; τὴ ρώτησα θλιμμένος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς στὸ τέλος θ' ἀναγκαστῶ νὰ πᾶω στὸ Γιάρμουθ καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ, κοντὰ στοὺς δικούς μου.

— Καλύτερα, τῆς ἀπάντησα, γιὰτί μποροῦσε νὰ πᾶς πρὸς μακρὰ καὶ νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα. Ἐτσι θὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω κάθε τόσο, Πέγκοττ... Δὲν θὰ εἶσαι στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου...

τὸν τρυφερό της λαϊμὸ καὶ μετὰ μιά ὑπεράνθρωπη δύναμι ἀρχισα νὰ σφίγγω, νὰ σφίγγω, ὥσπου ἡ Λουκία ἐγίνε ἕνα βαρὺ καὶ παράλυτο σῶμα μέσα στὰ χέρια μου.

Κανείς μας δὲν εἶπε τίποτε. Ἡ τραγωδία παίχτηκε βουβὰ, χωρὶς μίαν κραυγὴ πόνου. Ὅλα ἐγίναν μετὰ σὲ μιά καταθλιπτικὴ σιωπὴ...

Ἐπειτα, ἡ ζωὴ ἐξακολούθησε γιὰ μένα χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον ὅπως πρῶτα. Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ με καταδικάζαν. Μὰ με ἀθώωσαν, γιὰτί ἡ ὑπρέτρια ὡμολόγησε πὼς ἡ Λουκία με ἀπατούσε. Ἄλλωστε ὁ δικηγόρος μου κέρδισε τὴ δίκη. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε. Τὸ μόνο ποῦ ἤθελα, ἦταν νὰ πεθάνω κ' ἐγώ. Κ' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ τώρα. Μὰ, ὅπως σὰς εἶπα, δὲν θρῖσκω τὴ δύναμι ν' αὐτοκτονήσω. Εἶμαι ἕνας θεῖλος, ἕνας ἀνανδρος. Ποτέ μου δὲν ἐνδιαφέρθηκα μετὰ πάθος γιὰ τὴν ζωὴ κ' ἐτσι δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ ζήσω εὐτυχισμένος. Τὴν ἀφηνά πάντα νὰ κυλᾷ ἀχρωμῆ, μονότονη, ὅπως τώρα, ποῦ εἶνε γεμάτη ἀπὸ μιά θανάσιμη ἀνία... Ἀδιαφόρησα γιὰ τὸν ἔρωτα κ' ὅπως ἦταν σωστὸ, κ' ὁ ἔρως ἀδιαφόρησε γιὰ μένα.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

— "Ω! ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ! φώναξε ἡ Πέγκοττ. Ὅσο θὰ εἶσ' ἐδῶ, ἀγαπημένο μου παιδί, θάρχωμαι νὰ σὲ βλέπω κάθε ἄδομάδα.

Ἡ ὑπόσχεσί της αὐτὴ μ' ἀνακούφισε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος. Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο, γιὰτί ἡ Πέγκοττ ἐξακολούθησε:

— Ναί, θὰ πᾶω νὰ περάσω καμμιά δεκαπενταριά μέρες κοντὰ στὸν ἀδελφὸ μου Ντάν γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συνέλθω. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἴσως νὰ σοῦ ἐπέτρεπαν νάρθῃς μαζί μου...

Ἄν ἕνα πράγμα μποροῦσε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ θρῖσκόμενον πάλι περιτοχιζόμενος ἀπὸ τιμίους ἀνθρώπους ποῦ τὰ πρόσωπά τους θὰ τὰ φώτιζαν χαμόγελα καλωσύνης, ὅτι θὰ ξανάβρισκα τὴν γλύκα τῶν κυριακάτικων πρωϊνῶν, ποῦ ἄκουγα τὴς καμπάνες κυττάζοντας νὰ προβάλλῃ μετὰ ἀπ' τὴν καταχνιά ἢ σιλουέττα τῶν καρabiῶν, ἡ ἰδέα ὅτι θὰ πλανιόμουν στὴν ἀκρογιαλιά μετὰ τὴν μικροῦλα Ἐμιλυ, λέγοντάς της τοὺς πόνους μου καὶ ξεχνώντας τους καθὼς θὰ ψάχναμε γιὰ θότσαλα καὶ γιὰ κοχύλια, ξανάφερε τὴ γαλήνη στὴν καρδιά μου. Μὰ ταραχτήκε ἀμέσως μετὰ τὸ φόβο ὅτι ἡ μίς Μύρστον θ' ἀρνιόταν νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί της.

Εὐτυχῶς ἡ μίς Μύρστον, ποῦ ἡ μόνη της σκέψι ἦταν πὼς νὰ ξεφορτωθῇ, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μέρες, δέχτηκε. Ἐτσι, ὅταν τελείωσε ὁ μῆνας τῆς προθεσμίας κ' ἡ Πέγκοττ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, ἦμουν ἔτοιμος νὰ φύγω κ' ἐγὼ μαζί της.

Ἐνα πρωῖ λοιπὸν, ὁ Μπάρκις ὁ ἀμαξᾶς, ἦρθε νὰ πάρῃ τὰ πράγματα τῆς Πέγκοττ. Καθὼς φορτωνόταν τὸν πιὸ βαρὺ μπόγο στὸν ὄμο του, μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο σημασία. Ἡ Πέγκοττ, φυσικά, ἦταν πολὺ θλιμμένη, γιὰτί ἄφηνε αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦ ἦταν ἐπὶ τόσα χρόνια δικό της. Εἶχε κάνει μιά πρωϊνὴ ἐπίσκεψι στὸ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο τῆς μητέρας της, καὶ μετὰ τὸ μαντῆλι στὰ μάτια της, ἀνέβηκε καὶ κάθησε στὸ ἀμάξι.

Ὅσο ἔμενε ἔτσι μετὰ τὸ μαντῆλι στὰ μάτια, κλαμένη καὶ ἀμίλητη, ὁ Μπάρκις δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Μὰ ὅταν ἀρχισε νὰ κυττάζῃ γύρω της καὶ νὰ μοῦ μιλάῃ, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε μορφάζοντας.

— Ὁραία ἡμέρα σήμερα, κύριε Μπάρκις, εἶπα γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ.

— Ναί, ὠραία ἡμέρα, εἶπε κ' ὁ Μπάρκις, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντοτε ἐπιφυλακτικὸς στὴς ἐκφράσεις του.

— Ἡ Πέγκοττ νοιώθει τώρα καλύτερα τὸν ἑαυτὸ της, πρόσθεσα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Μπάρκις.

Κ' ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ πρόσθεσε, κυττάζοντας τὴν Πέγκοττ:

— Εἶστε τώρα καλύτερα;

Ἡ Πέγκοττ ἀρχισε νὰ γελάῃ κ' ἀπάντησε καταφατικά.

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Μπάρκις ὄλο καὶ στριμωγνόταν πλάι στὴν Πέγκοττ τόσο, ποῦ στὸ τέλος ἐκείνη ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ κάνη τὴν παρατήρησι. Φαινόταν ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος γιὰ καλὰ μαζί της. Στὸ δρόμο μάλιστα στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα πανδοχεῖο καὶ μᾶς φίλεψε ἀρνὶ ψητὸ καὶ μύρα.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Γιάρμουθ, εἶδαμε τὸ Ντάν Πέγκοττ νὰ μᾶς περιμένῃ. Πιὸ πέρα, στεκόταν κ' ὁ ἀνεψιὸς του ὁ Χάμ. Ὁ γέρο θαλασσινὸς μᾶς ὑποδέχτηκε μετὰ μεγάλη ἐγκαρδιότητα, ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τὸν Μπάρκις, κ' ἐπειτα μαζί μετὰ τὸν Χάμ, ἀρπαξάν τὰ πράγματά μας γιὰ νὰ τὰ μεταφέρουν στὸ καρabiόσπιτο. Εἶχαμε ἀρχίσει νὰ προχωροῦμε, ὅταν ὁ Μπάρκις μούγνεψε νὰ τὸν πλησιάσω.

— Βλέπεις; μοῦ εἶπε μ' ἐμπιστευτικὸν τόνο. Ὅλα πᾶνε καλά... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ Πέγκοττ θὰ δεχτῇ στὸ τέλος. Κ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστάω σὲ σένα. Μπορεῖς νὰ θασιζέσαι ἀπὸ σήμερα στὴ φιλία μου.

Δὲν πρόφτασε νὰ μοῦ πῇ περισσότερα, γιὰτί ἡ Πέγκοττ μετὰ φώναξε κοντὰ της. Ἐγὼ, φυσικά, ἔσπευσα νὰ τῆς ἐπαναλάβω